

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie Wydział IV Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	<u>SSR Agata Mularska-Karamon</u>
Protokolant:	sekr. sądowy Weronika Ziobroniewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2018 r. w Lubinie

sprawy z powództwa N. (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko T. L.

o zapłatę 484,23zł

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa N. (...) S.A. z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego T. L. kwoty 484,23 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty z tytułu odpowiedzialności materialnej pracownika za powierzone mienie. Powodowa spółka wyjaśniła, że w okresie zatrudnienia pozwanego u strony powodowej przeprowadzone zostały trzy inwentaryzacje, w wyniku których stwierdzono niedobór mienia spółki. W wyniku wyliczeń komisji inwentaryzacyjnej pozwany, który przyjął na siebie odpowiedzialność materialną za powierzone mienie został obciążony łączną kwotą 484,23 złotych, której zapłaty odmówił.

Pozwany T. L. na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2017 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości. Wyjaśnił, iż odmówił zapłaty dochodzonej pozwem kwoty, gdyż braki magazynowe wynikały z kradzieży, za które pozwany jako magazynier nie odpowiadał.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany T. L. był zatrudniony u strony pozwanej N. (...)S.A. z siedzibą we W. na stanowisku magazyniera w okresie od 30 października 2015 roku do dnia 18 czerwca 2016 roku. Pozwany świadczył pracę głównie w magazynie przylegającym bezpośrednio do hali sprzedażowej sklepu N. (...)znajdującego się we W. w centrum handlowym (...). Pozwany jedynie okazjonalnie wykonywał czynności na terenie sklepu. Pozwany rozpoczynając pracę u strony pozwanej przyjął na siebie odpowiedzialność materialną za powierzone mienie z obowiązkiem wyliczenia się, podpisując umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników, która była następnie kilkakrotnie ponawiana w innym składzie osobowym. Pozwany zgodnie z umową każdorazowo odpowiadał za mienie znajdujące się w sklepie sprzedaży detalicznej pracodawcy położonym we W. przy ul. (...), wyodrębnionym logistycznie jako magazyn (...).

Wraz z pozwanym stale na magazynie pracował R. T.. Pozwany miał stałe godziny pracy od 08.00 do godziny 16.00 w dniach od poniedziałku do piątku natomiast R. T. pracował od godziny 09.00 do godziny 17.00 od poniedziałku do piątku. Pracownicy ci jedynie w sytuacjach awaryjnych przychodzili do pracy w sobotę. Sklep, do którego przylegał magazyn był czynny od godziny 08.00 do godziny 20.00 od poniedziałku do soboty natomiast w niedziele sklep zamykano o godzinie 16.00. Podczas nieobecności pozwanego oraz R. T. w magazynie sklepu tj. po godzinie 17.00 drzwi do magazynu oddzielającego sklep były otwarte. Pozwany nigdy nie dysponował kluczem, pozwalającym na ich zamknięcie. Pozwany zostawiał towar w magazynie bez nadzoru podczas przyjęcia dostaw oraz konieczności wyjścia na halę sprzedaży w przypadku nieobecności drugiego magazyniera w pracy. Dostęp do mienia znajdującego się w magazynie prócz pozwanego oraz R. T. mieli inni pracownicy sklepu w tym sprzedawcy oraz osoby trzecie takie jak przedstawiciela handlowi m.in. firm (...) i (...). Pozwany nigdy nie wyrażał zgody na przebywanie na terenie magazynu osób niezatrudnionych w sklepie. Pozwany oraz R. T. odpowiadali za rozładunek i zabezpieczenie nowego towaru. Wykonanie tych czynności wymagało od pozwanego często opuszczenia magazynu i pozostawienia go bez nadzoru.

W dniach 29 stycznia 2016 roku, 24 lutego 2016 roku oraz 11 maja 2016 roku dokonano inwentaryzacji towaru w sklepie, do którego przylegał magazyn, w którym swoje obowiązki zawodowe wykonywał pozwany. W wyniku stwierdzenia niedoboru asortymentu obciążono pozwanego łączną kwotą 484,23 złotych z tytułu odpowiedzialności za powierzone mienie. Komisja inwentaryzacyjna jako powody niedoborów wskazała błędy przy przyjmowaniu i wydawaniu towaru, błędy przy wydawaniu podobnych asortymentów, faktyczny brak towarów. Przeprowadzanie inwentaryzacji w sklepie odbywała się zawsze podczas jego codziennego funkcjonowania najczęściej w godzinach od 06.00 do godziny 11.00. Zdarzało się, że podczas jej trwania towar był na bieżąco sprzedawany. Pozwany bezpośrednio po przeprowadzonych inwentaryzacjach nie wnosił uwag do ich przeprowadzenia.

W okresie zatrudnienia pozwanego pracownicy zgłaszali pracodawcy kradzieże na terenie sklepu mimo stosowanych zabezpieczeń (wlepki, bramki). Towar przyjeżdżający do sklepu nie był zabezpieczany. Bramki sklepowe nie zawsze działały skutecznie. Monitoring zainstalowany na terenie magazynu obejmował tylko jego część. W okresie zatrudnienia pozwanego strona powodowa nie zatrudniała stale pracowników ochrony.

Pozwany odmówił zapłaty kwoty 484,23 złotych, argumentując iż nie odpowiada za mienie utracone na skutek kradzieży. Pozwany wypowiedział umowę o pracę zawartą ze stroną powodową w dniu 30 października 2015 roku z zachowaniem okresu wypowiedzenia.

dowód:

- nota obciążeniowa nr (...), k. 19;
- protokół nr(...), k. 20;
- oświadczenie z dnia 29.01.2016r., k.21;
- nota obciążeniowa nr (...), k. 22;
- protokół nr (...), k. 23-24;
- oświadczenie z dnia 24.02.2016r., k. 25;
- nota obciążeniowa nr (...), k. 26;
- protokół nr (...), k. 27-28;
- oświadczenie z dnia 11.05.2016r., k.29;
- przesłuchanie świadka R. T., k. 84-85, protokół z dnia 31.01.2018r., 00:03-00:16;

- zeznania pozwanego T. L., k. 92-93, protokół rozprawy z dnia 19.04.2018r., 00:03-00:26;

- akta osobowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa N. (...) S.A. z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego T. L. kwoty 484,23 złotych wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania z tytułu odpowiedzialności za mienie powierzone pracownikowi z obowiązkiem wyliczenia się.

Strona powodowa oparła żądanie pozwu o treść art. 124 k.p., zgodnie z którym pracownik któremu powierzono z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się: pieniądze, papiery wartościowe lub kosztowności; narzędzia i instrumenty lub podobne przedmioty, a także środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze, odpowiada w pełnej wysokości za szkodę powstałą w tym mieniu. Ponadto pracownik odpowiada w pełnej wysokości również za szkodę w mieniu innym niż wymienione powyżej, powierzonym mu z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się. Stosownie natomiast do treści art. 125 k.p. na zasadach określonych w powyżej przywołanej regulacji pracownicy mogą przyjąć wspólną odpowiedzialność materialną za mienie powierzone im łącznie z obowiązkiem wyliczenia się, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Pozwany chcąc uzyskać korzystne dla siebie rozstrzygnięcie winien wykazać, iż szkoda powstała w mieniu pracodawcy powstała z przyczyn od niego niezależnych, a w szczególności wskutek niezapewnienia przez pracodawcę warunków umożliwiających zabezpieczenie powierzonego mienia. Szczegółowe zasady odpowiedzialności materialnej pracowników określa Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 04 października 1974 roku w sprawie wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za powierzone mienie.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci przesłuchania świadka R. T. wynika, iż pracodawca nieprawidłowo powierzył pozwanemu pracownikowi mienie albowiem nie stworzyła warunków umożliwiających prawidłowe jego zabezpieczenie, a nadto dokonał powierzenia pracownikowi mienia w oparciu o wadliwie przeprowadzoną inwentaryzację. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka w zakresie procesu dostawy i przyjęcia towaru, jego zabezpieczenia, zasad obrotu magazynowego, braku pełnej możliwości nadzoru pozwanego nad asortymentem oraz nieprawidłowości w zakresie przeprowadzonych inwentaryzacji albowiem jego zeznania w całości korespondowały ze stanowiskiem pozwanego, a nadto były spontaniczne, wiarygodne, spójne i logiczne. Strona powodowa tymczasem nie przedstawiła dostatecznych dowodów przeciwnych.

Przechodząc do meritum sprawy wskazać należy, iż z poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych wynika, że szkoda zaistniała w mieniu pracodawcy powstała w wyniku okoliczności niezależnych od pozwanego wobec czego zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki uchylające odpowiedzialność materialną pozwanego z tytułu niedoborów ujawnionych po przeprowadzonych inwentaryzacjach w dniach 29 stycznia 2016 roku, 24 lutego 2016 roku oraz 11 maja 2016 roku. Zdaniem Sądu pozwany T. L. nie miał bowiem realnej szansy sprawować nadzoru zarówno nad halą sprzedaży, jak również nad magazynem wokół którego koncentrowały się jego właściwe obowiązki zawodowe jako magazyniera, mimo iż tą odpowiedzialnością został obarczony w wyniku przeprowadzonych inwentaryzacji. Podkreślić należy, że magazyn był miejscem ogólnodostępnym dla wszystkich pracowników, a także osób trzecich takich jak przedstawiciele handlowi, którzy przebywali tam w godzinach otwarcia sklepu, a zatem również w godzinach nieobecności pozwanego i drugiego z magazynierów, co uniemożliwiało im sprawowanie nadzoru nad mieniem tam znajdującym się. Wskazać należy, że pozwany nigdy nie wyraził na to zgody. To pracodawca zezwalał, aby po godzinie 17.00 osoby te poruszały się po magazynie w sposób nieskrępowany, gdyż drzwi oddzielające magazyn i halę sklepową zawsze były otwarte. Żaden z magazynierów nigdy nie dysponował kluczem pozwalającym na zamknięcie tych drzwi, co więcej żaden z nich nie miał pewności czy którykolwiek jakikolwiek pracownik faktycznie nim dysponował w okresie zatrudnienia pozwanego u strony powodowej. Ponadto jak wynika z twierdzeń świadka system organizacji

pracy wymuszał często od pozwanego konieczność osobistego przyjmowania towaru, co wiązało się z koniecznością pozostawienia otwartego magazynu bez nadzoru wobec nieobecności w pracy drugiego z magazynów. Co istotne pozwany nie był w stanie jednorazowo zwieźć całego towaru, co z kolei skutkowało koniecznością pozostawienia części towaru pod nadzorem kierowcy samochodu dostawczego, który nie był pracownikiem odpowiedzialnym materialnie, co rodziło ryzyko utraty towaru, który był dostarczany bez żadnych zabezpieczeń. Magazyn był co prawda wyposażony w monitoring jednakże obejmował on jedynie wejście do magazynu oraz niewielką jego część. Z zeznań świadka R. T. nie wynika ponadto, aby którykolwiek pracownik na bieżąco analizował dostępne nagrania z monitoringu, dlatego też zdaniem Sądu monitoring ten nie spełniał swojego zadania i nie stanowił realnego sposobu zabezpieczania mienia pracodawcy. Odnosząc się do zabezpieczeń stosowanych na terenie hali sprzedaży w ocenie Sądu one również nie były wystarczające. Zarówno pozwany, jak i świadek zgodnie twierdzili, iż stosowane wlepki nie wypełniały swojej roli, gdyż z łatwością można było je usunąć, a nadto czasami w ogóle nie spełniały swojej funkcji wobec awarii systemu bramek umieszczonych w sklepie. Powyższe nieskuteczne zabezpieczenia oraz niewielka ilość pracowników na terenie dużej hali sprzedaży sprawiły, iż w sklepie dochodziło do licznych kradzieży, co jednak nie skłoniło pracodawcy do zatrudnienia stałej ochrony. Niezależnie jednak od powyższe wskazać należy, iż z analizy materiału dowodowego wynika, że inwentaryzacje przeprowadzane w sklepie w okresie zatrudnienia pozwanego były wykonywane w sposób nieprawidłowy, gdyż obejmowały one tylko halę sklepową z pominięciem magazynu, a nadto odbywały się one częściowo podczas otwarcia sklepu, co uniemożliwiało prawidłowe i faktyczne wyliczenie towaru wobec dynamicznej jego sprzedaży. Z przesłuchania świadka i pozwanego wynika także, iż kierownictwo sklepu nie dokładało należytej staranności, aby wyjaśnić zaistniałe braki w asortymencie, a co więcej pracownicy ponoszący odpowiedzialność materialną nie byli informowani o bieżącym stanie zatowarowania sklepu nawet w przypadku ujawnienia kradzieży. Powyższe okoliczności w ocenie Sądu w sposób jednoznaczny wskazują na nienależyte powierzenie i zabezpieczenie mienia pozwanemu przez pracodawcę. Okoliczności powyższej nie zmienia to, iż pozwany ani inni pracownicy nie wnosili zastrzeżeń do sposobu przeprowadzenia inwentaryzacji, jak również nie sprzeciwiali się ustalonym sposobom powstania niedoborów. W ocenie Sądu nie mieli oni wiedzy, iż inwentaryzacje były przeprowadzane nieprawidłowo i działali w zaufaniu do pracodawcy, który winien czuwać nad jej prawidłowym przebiegiem. Nadto zdaniem Sądu pozwany jako pracownik magazynu nie może odpowiadać za braki towaru stwierdzone na hali sprzedaży. Nie miał on bowiem możliwości dopilnowania takiego towaru, ponieważ nie był sprzedawcą.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie nie zaistniały przesłanki wskazujące na zasadność przypisania pozwanemu odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie wobec czego Sąd oddalił powództwo o czym orzekł w sentencji wyroku.